

Päikesepuudutus

Kerttu-Liina Tuju

2007

Mälestus

Seljas roosatäpiline kleit
Kõnnib mööda tänavat
Lõbus hallijuukseline eit
Otsib tutvat' väravat

Teab, et roheline see
Kui siin viibis viimati
Rohtu kasvanud on tee
Ammu siin vist niideti

Lõpuks leiab aialipid
Mis ulatuvad õlani
Ettevaatlikult ta tipib
Lagunenud majani

Roosid aia vallutanud
Rohi trepimademel
Vihmarenne kallutanud
Allapoole sademed

Aegunäinud puidust ust
Püüab lahti lükata
Uks avaneb, sel hetkel just
Kuuleb: ema hüüatab

Tüdruk pikapatsiline
Ruttu majja tõttab
Seljas kleit on täpiline
Aed ta naerust rõkkab

Naeratades sulgeb ukse
Vaikselt lahkub tuldud teed
Ning südames on tuksed
Rõõmsamad kui iial veel

2006

Tuhmunud värvid

Kui me tundeis on tuhmunud värvid
Jõudnud kätte viimne osa me lool
Kui me mõlemad kaotanud närvid
Pole ammu enam põhjust olla koos

Kui igast naeratusest paistab nutt
Ning südames voolab pisarajõgi
Ja me külm ning haigettegev jutt
Katab rõõmu musta kihina kui nõgi

Näos paistmas on tumedad rümpilved
Üks valguskiir vaevalt midagi muutis
Et sajule kisub hinges reedavad ilmed
Liig kiiresti meist saamas eilne uudis

Ja roosakaslillade õitega kaunis taim
kes enne armukadedusest kiratses
On jälle puhkend elule on värskel vaim
Ta ei nuta, armastust enam ei igatse

Ehk on meil kõigil ees helgem tulevik
Hellitavat armastust saab tajuma meel
Mingu kõik hästi on unustatud minevik
Ilusaid mõtteid kingib meil käimata tee

2006

Ei sära igavesti ükski täht

Ära ütle mulle: ma armastan sind
Vaid seepärast et see kõlab hästi
Tea, mis on nende sõnade hind
Sul pole keegi neid ütelda käskind

Iga uni saab ükskord otsa
On kurb kui ärkama peab
Kuid on ju mõttetu loota
Et tunded ei tuhmu eal

Ei igavesti sära ükski täht
Küll särada võib kaua
Kuid sellist armu on ju näht'
Mis enesele kaevab haua

Laul

Su silmi näen tules,
mis pilte tasa põletab.
Ja ilmsi kui unes
Sind kõik meenutab.

Su nägu näen seinas,
see värvile joonistub.
Või olen ma leinas?
Kõik mulle viirastub?

Su naeru näen pilvis.
Sealt minuni sirutad käed.
Pisarad silmis...
Maailm tahaplaanile jääb.

Sind igast toast ma otsin.
Kas kardinaid lennutab iil?
Sulgen akna, hingevalu trotsin,
võiksid olla minuga siin!

Aeg on ju armuta-
ta Sinu võttis kaasa.
Päevad mööduvad tarmuta,
lumi katab õites aasa.

Miks jätsid meid maha?
Ei leppida ma saa!
Kas pilvede taha
oli kaugel maa lennata?

Kas vaatasid tagasi?
Kas valgus paistis ees?
Kas nägid, et magasin,
et Sinust und nägin ma veel?